

gammel, og særlig er det vist nok, at den laa til Grund for det Lovforslag, som jeg forelagde heri Thinget 1882. Det vil kunne ses i de Bemærkninger, som fulgte med Lovforslaget, og det blev ogsaa fremdraget under Diskussionen her, at man fra Regeringens Side anerkjendte, at det var den naturlige Ordning af dette Forhold. Jeg tillod mig den Gang det Udtryk: den naturlige, jeg skal senere komme tilbage til dette Udtryk — og det var ogsaa fra andre Taleres Side her i Salen forudsat, at det var Maalet, man vilde stræbe hen til. Kun mente jeg den Gang, at det ikke lod sig udføre strax, men at man maatte afvente det Tidspunkt, hvor det øvrige Land var nogenlunde ligesaa vel forsynet med Sindsfygeanstalter som Kjøbenhavn. Naar det Tidspunkt kom, var det det Gang min Forudsætning — og det blev indtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Fællesskabet skulde indtræde. Under den korte Forhandling, som fandt Sted af dette Lovforslag her i Thinget i 1882, blev det forøvrigt allerede, i det Mindste fra en enkelt Side, og jeg tror næsten fra flere, men jeg kan bestemt huske fra en enkelt, fremhævet, at det var ønskeligt, om man kunde komme til denne Statens Overtagelse af Afgifterne ved Sindsfygevæsenet forinden dette Tidspunkt, som jeg havde betegnet, og sagt, om det ikke var muligt at ordne Forholdet til Kjøbenhavn paa en saadan Maade, at man kunde komme til Sindsfygeudgifternes Inddragelse under Staten, forinden det Tidspunkt, da den nye Anstalt var bygget, og det øvrige Land i den Henseende stod lige med Kjøbenhavn. Det, der er foregaaet i Mellemtiden mellem Fremlæggelsen af Lovforslaget i 1882 og Fremlæggelsen af dette Forslag, er kun det, at jeg har forsøgt at løse denne Opgave, at tilvejebringe disse Afgifters Overtagelse af Staten samt at finde en Maade, hvorpaa dette kunde ske uden Forurettelse for Kjøbenhavn. Det er altsaa aldeles ikke nogen ny Tanke, at Afgifterne overhovedet skulde føres over paa Statskassen, men det Gneste, som er nyt ved dette Lovforslag, er Forsøget paa at løse denne Opgave strax, forinden det øvrige Land staar lige med Kjøbenhavn i Henseende til at skaffe Plads til sine Sindsfyge, og naar der er gaaet nogen Tid, desværre alt for lang Tid, hen paa Samlingen, inden dette Lovforslag er kommet frem, saa har det jo ikke blot, men dog noget, sin Grund i at der fra Justitsministeriets Side har været ført Forhandlinger med Kjøbenhavns Magistrat. Smidleritid havde Forsinkelsen, som jeg tillod mig at bemærke ved Lovforslagets Fremlæggelse, ogsaa en ganske anden Grund, som ikke kommer den Sag ved, nemlig Spørgs-

maalet, om der kunde staffles tilstrækkelig Vand paa det Sted ved Middelfart, hvor man havde tænkt sig Anstalten anlagt, et meget vigtigt Spørgsmaal, som selvfølgelig maatte bringes paa det Nene, inden man begyndte at bygge. Det kunde ikke komme til Afgørelse før nu, fordi man fra de Sagkyndiges Side mente, at man ikke var tilstrækkelig sikker, fordi man ved Brøndboring fik tilstrækkelig Vand i Begyndelsen, idet det blev fremhævet, at det undertiden kunde hændes, at Rigeligheden af Vand senere tog af, og at det derfor, for at man kunde være fuldkommen sikker i den Henseende, var nødvendigt at iagttage Vandrigdommen i en længere Tid. Disse Undersøgelser i Forbindelse med Undersøgelsen af om det Vand, der fandtes, er godt, hvad der naturligtvis ogsaa var nødvendigt, ere de Omstændigheder, der have bevirket, at det, meget imod min Villie, ikke har været mig muligt at komme frem med dette Lovforslag før paa den Tid, som blev angivet, og det er, som det ses, Grunde, der meget vel taale at fremdrages for Dagens Lys, og som aldeles ikke staar i Forbindelse med skjulte politiske Manøvrer eller andet Saadant. Jeg antydede før, at jeg maatte slutte mig til den Udtalelse, som fremkom fra den ærede Ordførers Side, at det maatte betragtes som den med Sagens Natur bedst stemmende Ordning, at Afgifterne ved Sindsfygevæsenet overføres paa Statskassen. Dette er en Betragtning, som ogsaa jeg tror er fuldkommen holdbar og rigtig. Ganske vist gik det ærede Medlem, der havde Ordet først i Dag, meget stærkt til Felts mod denne Betragtning. Han benyttede ved denne Leilighed et ikke ubekendt Disputatorikneb, nemlig dette at lægge en ganske anden Mening ind i Ordene end den, der er brugt af hans Modstandere, og derpaa vinde en let Seir ved at godtgjøre, hvor fuldstændig urimelig Paastanden er. Det er nemlig ganske klart, at den ærede Ordfører har ikke brugt de Ord, lige saa lidt som jeg, i den Betydning, det ærede Medlem har villet gjøre gjældende, nemlig at det skulde være Noget, der var begrundet i en Slags apriorisk Fornufts-nødvendighed, at Afgifter af den Art maatte hvoile paa Staten og ikke paa Kommunerne. Det er i det Mindste for mit Bedkommende en overmaade overflødig Bevisførelse, som det ærede Medlem anvendte en Timestid paa, nemlig at oplyse for os, at der ikke var noget i en apriorisk Fornufts-nødvendighed begrundet Begreb om, hvad der skal bæres af Kommunerne og hvad af Staten, hvilke Formaal Kommunerne skulde sørge for og hvilke Staten, ligesom han var saa venlig at oplyse os om, at der i den Henseende eksisterede høist